

เริ่มต้นใหม่ ใน สามสิบวัน *30 Days of Us*

illust : Pakkie Davie story : zearet17

30日誌

Intro

อดีตไม่เท่ากับปัจจุบัน

“โซครับ สิ่งเดียวที่พี่อยากจะทำจากเรา นอกจากรักแล้ว ก็คืออยากอยู่ด้วยกันตลอดไป”

ผู้ชายผิวแทนตัวสูงใหญ่คุกเข่าริมแม่น้ำน่านากะใจกลางเมืองฮากาตะ ประเทศญี่ปุ่น ในฤดูใบไม้ผลิตอนหกโมงเย็นที่ฟ้าเริ่มมืด อากาศลึบแก้อสงศาอุ่นชื้นทันที่ตอนเห็นว่ามีมือใหญ่มีกลองใส่แหวนอยู่

“พี่แบร์...” โซก้มลงแตะไหล่คนรัก อยากให้ลุกขึ้นเพราะคนมองมาทางนี้เต็มเลย

นี่เป็นการเที่ยวต่างประเทศด้วยกันครั้งแรกของคูรัก แบร์ตั้งใจเก็บตั้งค่าน้องมาที่นี่เพราะจะขอแต่งงาน ถึงที่ไทยในปีพุทธศักราช 2562 จะยังไม่มิกฎหมายรองรับ แต่ครอบครัวของทั้งสองคนรับรู้และทั้งคู่ก็คบกันมาหลายปีแล้ว

พวกเขาคบกันมาตั้งแต่โซเรียนปีหนึ่ง ตอนนั้นแบร์อยู่ปีสี่ คนพี่ค่อนข้างมีชื่อเสียงเพราะหน้าตาและรูปร่างอย่างกับนายแบบ นิสัยของแบร์ค่อนข้างเจี๊ยบและคุณจึงไม่กล้าเข้าใกล้ แต่เวลานั้นเขาแอบ

มองน้องปีหนึ่งตัวเล็ก สวมแว่นและยิ้มน่ารักมาตลอด

แบร์เป็นคนไม่ค่อยพูดจึงเริ่มจิบจากการเอาใจใส่ เข้าหาจากเพื่อนน้อง ไปรับส่งแบบหน้ามึน เลี้ยงข้าว ดูแลทุกอย่าง จนได้คบกันที่สุดในที่สุด พอโซเรียนจบก็ให้ของขวัญชิ้นใหญ่โดยการพามาเที่ยวแล้วขอแต่งงานท่ามกลางชาวต่างชาติที่มองมาและลุ่นไปด้วย

แบร์คิดว่ารักคนนี้...และอยากอยู่ด้วยกันตลอดไป

“แต่งงานกับพี่นะครับ” ผู้ชายตัวโตยิ้มหวาน

“ครับ” คนเด็กกว่าก็พยักหน้าหงิกๆ น้ำตาไหลด้วยความยินดี

บรรยากาศรอบข้างชื่นมื่น คนพี่ค่อยๆ สวมแว่นให้ ก้มหน้ามองแก้มใสแดงเรื่อ ก่อนดึงคนน้องมากอดท่ามกลางเสียงปรบมือของคุณลุงคุณป้าที่เดินเล่นอยู่ริมแม่น้ำ

สิ่งนั้นเรียบง่าย...แต่กลับติดอยู่ในความทรงจำทุกอณู

หลังจากนั้นคนทั้งคู่ก็จับมือกันเดินไปกินมื้อเย็น แม้จะคุยกับพนักงานชาวญี่ปุ่นไม่รู้เรื่อง สั่งแบบสุ่มๆ มาแต่กลับรู้สึกว่าการเมนูอร่อยเหลือเกิน

“พี่แบร์ครับอย่าจ้อง” โขหลบตาเร็วที่เขาแต่จ้องกัน ทำแบบนี้ก็กินข้าวไม่ลงกันพอดี

“ทำไม่ล่ะ” คนขี้แกล้งเอียงคอมองน้อง ตักไก่ทอดในจานให้ชิม มองคนตัวเล็กเคี้ยวจนแก้มป่อง และยิ้มมอง...คนน้องก็ยิ้มเงิน

ในร้านอาหารบรรยากาศดี พวกเขานั่งเก้าอี้ฝั่งเดียวกัน จิบเบียร์คนละแก้ว มือของคนโตกว่าลูบปลายนิ้วน้องไปมา นอกจากขอแต่งงานแล้ว...ก็มีอีกอย่างที่อยากจะทำ

“คืนนี้ นอนกับพี่ได้ไหมครับ”

คนที่จ้องโรงแรมคนละห้องหลบตาต่ำ ถึงจะคบกันมานานแต่ก็ไม่เคยนอนด้วยกัน มันทั้งเงินและตื่นเต้น พวกเขาคบกันมา

แบบที่ต่างฝ่ายต่างใช้เวลาด้วยกันตอนว่างมาตลอด

“นอนไม่หลับหรือครับ” คนเด็กกว่าก้มบอกเสียงเบา แค่คิดว่า
จะถูกีตาร์รูด มันก็...

แบร์ยิ้ม ก่อนจะยกมือลูบหัวน้องไปมา เบียดตัวเข้าหาแล้ว
กระซิบเสียงแผ่วเบา

“แล้วใครจะให้หลับละ”

“พี่แบร์...”

“นะครับ น้องนอนกับพี่นะ” เสียงทุ้มกระซิบข้างหู

จุดแบบเงอะงะเริ่มต้นขึ้นตอนดึกในโรงแรมใจกลางเมือง
ฮากาตะ อากาศเย็นสบายไม่ได้ช่วยให้ร่างกายที่ร้อนรุ่มนั้นอุณหภูมิ
ลดลงเลยสักนิด

โซยุ้มเสื้อของพี่ เพราะตัวเตี้ยกว่าเวลาถูกจูบเลยต้องเขย่ง
ปลายเท้า ท่าทางน่ารักจนคนที่ก้มลงหอมแก้มไปหลายครั้ง

“น่ารักจังวะ” แบร์ยกมือลูบผมสั้น เห็นน้องก้มหน้าหลับตาปี
เลยรวบตัวเข้ามากอด กลิ่นสบู่อ่อนๆ หลังอาบน้ำทำให้เขารู้สึก
ผ่อนคลาย

โซเต็นเต้นจัด ชบหน้าลงกับอกอุ่น ดีใจที่ได้เป็นแฟนพี่เพราะ
คนชอบพี่แบร์เยอะมาก แต่สุดท้ายเขาก็เป็นคนที่ได้คบและจะได้
แต่งงานกัน

“หลบทำไมครับ”

“พี่แบร์...” คนน้องรวบรวมความกล้าแล้วยกแขนขึ้นคล้อง
คอหนา

“เงินหรือเรา” คนพี่โยกตัวไปมา ตะแคงให้คนที่ก้มหน้าจุด
เงยหน้ามามองกัน

“มีแต่พี่อยากกอดเรา เราอยากกอดพี่บ้างไหมนะ”

“อยากสิ...” โขตอบเสียงเบา

จุดครั้งที่สองของพวกเขาเล็กซึ่งกว่าเดิม ลื่นร้อนเข้าไปในปากน้อง จากเคยหวานนุ่มลอมละลายล่องพลันเปลี่ยนเป็นแรงเร้าตามอารมณ์

“โหครับ พี่ไม่ไหวแล้ว” ภายสูงใหญ่เบียดและดันตัวอีกคนลงบนเตียง มือลากได้ไปทั่วแผ่นอกลงไปถึงขาเรียวย ย่ำมใจยามได้ถอดเสื้อผ้าออกจนเห็นร่างเปลือยเปล่า

“หนาวไหม” แบร์ถอดเสื้อออกแล้วโน้มตัวลงทาบทับ เนื้อต่อเนื้อบดเบียด เขาเพรียวถูกแยกออกเมื่อคนที่แทรกตัวลงตรงกึ่งกลางกอดกอดกันบนเตียงแคบ ๆ

โซยกแขนกอดรอบคอหนา สบตากับคนรัก สายตาอ่อนขอนั้นทั้งหวานและเต็มไปด้วยความต้องการ

“ขอพี่กอดนะ”

ถึงจะเตรียมตัวเตรียมใจมาแล้ว แต่การขอกันโด่ง ๆ แบบนี้ก็ทำเอาเขินเหมือนกัน

“ครับ”

หลังจากนั้นผ่านไปแคปีกว่า ๆ **ไม่รู้ทำไมเด็กคนนั้นที่เคย** เขินตอนโดนจูบกลับเอาแต่ใจเวลาอยู่บนเตียงนัก

“พี่แบร์ แรงอีก อื้อ” โขก็ดริมฝีปากแน่น ชบหน้ากับฟูกนอนหลับตาซึมซาบความรู้สึกที่กระแทกกระทั้นเข้ามาในกาย ทั้งแข็งและยาวแต่ก็สุขสม

“อีกเหรอ เอาอีกเหรอ” คนพี่บีบเคล้นกันแน่นมือ หายใจหอบหนักกว่าสะโพกยังขยับถี่

“อ้อ พี่มึง แรง ๆ”
 “แม่งเอ๊ย โคตรดี!”

และเมื่อเข้าสู่ปีที่สิบ ไม่รู้ทำไมเหมือนกันความรักของ
 พวกเขาถึงกลายเป็นแบบนี้ไปได้

“ครอกกก ครืดดด...พี่”

โซพลิกตัวไปมาเพราะมีเสียงหวูดรถไฟดังอยู่ข้างหูและเขานอนไม่หลับ!

“พี่~ ครอก”

“จะกรนอะไรนักหนาอะ!”

คนน้องลุกขึ้นกดเปิดโคมไฟตรงหัวเตียง แล้วพลิกตัวคนกรนให้นอนตะแคง แต่ก่อนคนข้างตัวเป็นพี่แบร์ผู้ล่ำและหุ่นดี ตอนนี้เหลือแค่หมี่ปามีหนวด นอนอ้าปากกรน และที่สำคัญน้ำลายยืดด้วย!

“อ้อ พี่มึงไวย่”

“ครอก ครืดดด”

“ชาติที่แล้วเกิดเป็นหวูดรถไฟหรือไงเนี่ย” โซతోใจ ถึงเขาจะทำงานที่บ้าน ตื่นก็โหมงก็ได้ แต่ก็ไม่ได้อยากนอนหลับไม่สนิทแบบนี้

“ครอก...พี่”

“ยังอีก!”

หลังแต่งงานสามปีแรกความรักของคนทั้งคู่เป็นความ
 แปลกใหม่ที่น่าตื่นเต้นเหมือนข่าวใหม่ปลามัน แต่พอเข้าปีที่เจ็ด หาก
 รวมกับแรกคบแล้วคือปีที่สิบ ทุกอย่างก็เริ่มเปลี่ยนไป

“พี่มึง น้องว่าเราอยู่ด้วยกันไม่น่าจะรอดวะ” โซหันมาหาผู้ชาย
 ร่างหนาที่นั่งเล่นเกมในโทรศัพท์มือถืออยู่ในห้องนั่งเล่น

วันนี้เป็นวันหยุด แบร์สวมเสื้อคลุมช่วย ๆ กับบ็อกเซอร์ขาด
 ตูด น้ำท่าไม่อาบทั้ง ๆ ที่ป่าไปป้ายโมง ซึ่งเลยเวลาตื่นนอนมานาน
 แล้ว

แบร์เลิกคิดมองคนที่นั่งทำอะไรสักอย่างอยู่หน้าคอมพิวเตอร์
 ไม่ไกลกัน

“ไม่รอดยังไง จะเข้าปีที่สิบแล้ว” คนที่พูดถึงเรื่องตั้งแต่สมัย
 เรียนจนแต่งงานอยู่ด้วยกัน

จะรอดไม่รอด...ก็อยู่ด้วยกันมานานแล้วจริง ๆ

“น้องว่าเราหมดแพสชันแล้ว เหมือนพี่แบร์ไม่สนใจน้อง น้อง
 ก็ไม่ใจเดินแล้วอะ” โชพูดถึงเหตุการณ์ช่วงปีหลัง ๆ ยิงอยู่ด้วยกันนาน
 ก็ยิ่งเนือย ถ้าปรับจูนหากันได้ก็อยากทำ แต่ถ้าไม่ไหวแล้วก็อยาก
 เลิกแบบไม่เกลียดกัน

“แล้วจะเอาไป บ้านก็กู้ร่วม รถด้วย ไหนจะแมวอีก” แบร์
 ชมวดคิ้วแต่สายตายังจับจ้องอยู่ที่หน้าจอโทรศัพท์มือถือ

คนที่บ่นเพราะช่วงชีวิตที่ผ่านมาพวกเขาทำอะไรด้วยกันมา
 มากมาย ภาระก็เยอะ จนไม่เข้าใจคนที่อยู่ดี ๆ ก็มาบอกว่าจะเลิก
 เพราะอึดแค่หมดแพสชัน

“เหมียว~” แมวตัวที่ว่าเดินวนเอาหัวโขกขาพ่อไปมา อ้อน
 เพราะอยากกินขนมแมวเลีย

“เห็นไหม ถ้าเลิกจูนวายตาย” แบร์ที่อายุอย่างสามสิบสองปี
 หันมาบอกคนอายุสี่สิบเก้า ถ้าเลิกกันวันนี้ก็หาคนอื่นยากแล้ว

“แต่พี่มึงลองคิดดูนะ เราไม่ได้มีอะไรกันมาครึ่งปีแล้ว อย่าว่า
 แต่ทำอะไรเลย กอดยังไม่ไหว” โชพูดถึงเรื่องที่ผ่านมา ความตื่นเต้น
 หวานแหวนแบบนั้นมันหมดไปนานแล้ว แค่นอนแล้วไม่ถีบกันตก
 เตียงก็บุญหัว

“มึงไม่กอดพี่เอง” คนพี่โคลงหัวไปมา

“ตัวก็เหม็น นอนก็กรน ใครจะอยากกอดวะ” อันนี้โซโมโห
คนบ้าอะไรนอนกรนเป็นรถไฟ บางคืนสะดุ้งเพราะคิดว่าแผ่นดินไหว

“มึงก็เหมือนกัน บ่นเก่งด่าเก่ง ใครจะอยากกอดวะ” แบร์พูด
บ้าง

ถ้าเทียบน้องโซคนน่ารักเมื่อก่อนกับโซเจ้าพ่อขี้บ่นตอนนี้ ต่าง
กันราวฟ้ากับเหว เหมือนนางฟ้ากับซาตาน

“ถึงพูดอยู่นี่ไงว่ามันคงไม่รอด” คนน้องถอนใจ

โซสังเกตเห็นพวกเขาเปลี่ยนไปที่ละเล็กทีละน้อย แต่มัน
มากมายเหลือเกิน จากสิ่งง่าย ๆ อย่างการถูกเรียกว่าน้องโซมาถึง
มึงกับกู เป็นเรื่องที่ไม่เคยคิดฝันมาก่อน

“แล้วจะเอาไง” แบร์วางโทรศัพท์ที่มีถืออยู่ในมือลง

ที่ผ่านมามพวกเขาทะเลาะกันบ้างตามประสาคู่รัก แต่ก็ เป็น
เรื่องเล็กน้อย ไม่เคยพูดถึงการเลิกกันแบบนี้มาก่อน แบร์จึงเริ่ม
โมโห

“น้องว่าจะไปเที่ยว กลับมาค่อยว่ากัน” โซบอก แอบบ่นเบา ๆ
ว่า “ถ้าไม่ได้แฟนใหม่จากญี่ปุ่นอะนะ”

“ไปไหนนะ”

“ญี่ปุ่น”

“กี่วัน”

“สามสัปดาห์”

“คนทำงานที่บ้านก็ไปได้สิวะ” แบร์ถอนใจยาว

“มึงไปได้แต่กูจะไปยังไง วันลากูหมด เหลือแต่ลาคลอดแล้ว
ตอนนี้”

“ใครบอกจะไปกับพี่” คนน้องหันมาถามพร้อมกับทำตา

ปริบ ๆ

“หมายความว่าไง จะไปเที่ยวคนเดียว ถ่ายรูปคนเดียว ทำเหมือนชีวิตมีคนเดียว?” อันนี้แบร์ไม่ได้ประชดแต่ถามจริง ๆ

“ก็ใช่ไง เป็นการพักใจ เพื่อได้แฟนใหม่กลับมาด้วย”

“ดูมันพูดเข้า”

แบร์มองหน้าคนกวน แต่ก่อนน้องโซอย่างนั้นอย่างนี้ น่ารักมาก ส่วนทุกวันนี้ชวนทะเลาะ ชอบประชด และกวนตีนแบบนี้เลย

“ไปไหนก็ไป” คนที่ถอนใจ แล้วหันกลับมาสนใจเกมดังเดิม

จะบอกว่าระหว่างงาน เกม และเมีย แบร์ขอเรียงลำดับให้น้องโซอยู่ท้ายสุดของห่วงโซ่อาหารในวันนี้

“ถ้าได้สามีใหม่มา พี่มิ่งเตรียมย้ายออก” คนขอเลิกแบบง่าย ๆ ชี้หน้า อีกคนเลยโมโห

“เออ กลับมาถ้าเจอเมียใหม่ก็เตรียมย้ายออก!”

“เหมียว~” เจ้าแมวตัวสีขาวเอาหัวโศกพาฟอมนักร้องบเพื่อบอกว่าขอขนมแมวเลียสักที!

ช่วงดึกวันที่โซจะบินไปเที่ยวคนเดียว เขาลากกระเป๋าออก จากบ้านแล้วโบกแท็กซี่โดยไว้แววคนบ้านงานและติดเกม ซึ่งโซเองก็ไม่ได้คาดหวังอะไรอยู่แล้วเพราะพักหลังมานี้เขาแทบอยู่คนเดียวในทุก ๆ โอกาส จึงไม่ทันได้หันกลับไปมองว่าใครบางคนเอาพาสปอร์ตใส่กระเป๋าไปทำงานด้วย

กระทั่งเที่ยงคืน หลังจัดการงานที่ออฟฟิศเสร็จ แบร์ที่ยังลังเลจนถึงวินาทีสุดท้ายก็รีบแบกเป้ไป ๆ มาที่สนามบิน ในกระเป๋ามีแค่เสื้อผ้าสองชุด กางเกงในอีกสอง แต่ที่หนักคือโน้ตบุ๊กและงาน ผมเผ้ารุงรังเหมือนโจรป่าเพราะไม่มีเวลาโกน ถ้าไม่มีตัวเครื่องบิน

และไปรับรองการทำงานว่าทำงานอยู่ในบริษัทใหญ่โต พี่ตำรวจตรวจคนเข้าเมืองคงไม่ปล่อยให้เข้าเขต

แบร์รีบเข้าไปอาบน้ำที่เลานจ์ เดินออกมาตอนที่เรียกขึ้นเครื่องพอดี เขาแอบมองผู้ชายตัวเล็กสวมแว่นที่ยืนรอขึ้นเครื่อง ก่อนจะเดินไปยืนจังก้าตรงหน้า

“นี่มีงคิดหรือว่าจะได้ไปคนเดียว”

“เฮ้ยยย...ไอ้พี่หนวด มาได้ไง!” น้องโซยกมือดีใจโผล่ไอ้คนที่ทำให้ตกใจ

“หนวดบ้านป่า...”

“พี่มีง มาทำเหี้ยอะไรเนีย!”

“อย่าเรียกพี่เลย ถ้าจะดำเหี้ย” แบร์ถอนใจใส่น้อง

“มาทำสัญญากัน ถ้าสามสิบวันมันไม่รอด กลับมาแบ่งสมบัติแล้วแยกย้าย” แบร์ที่นึกเบื่อคนเรื่องมากยกนิ้วกลางขึ้นรอเกี่ยว

คนน้องมองตาปริบ ๆ รู้สึกว่าสัญญาต้องเกี่ยวนิ้วก้อย ทว่าในเมื่อพี่มันชูนิ้วกลางให้ เขาเลยชูนิ้วกลางใส่หน้ามันบ้าง ก่อนเอาเกี่ยวกันได้

“ได้ เออสิ”

“เออ!” พวกเขาสบตากัน ถึงขั้นนี้แล้ว...ไม่รอดก็แค่แบ่งแมวคนละครึ่งตัว!

จะได้จับมือกันต่อหรือไปจากกัน สามสิบวันต่อจากนี้เดี๋ยวกี่รู้!

วันที่ 1

ใครบอกเลิกก่อนคนนั้นเป็นหมา

ไฟลต์มุ่งหน้าสู่โตเกียว ประเทศญี่ปุ่น เทกออฟขึ้นตอน
ตีสองห้านาที โชมองออกไปนอกหน้าต่าง รู้สึกตื่นเต้นมากเพราะ
ไม่ได้เที่ยวต่างประเทศหลายปีแล้ว ที่ผ่านมาเขาเอาแต่รอพีแบร์ ด้วย
เพราะพียุ่งมาก ทั้งเรื่องงานในบริษัทและงานที่กำลังทำกับเพื่อน
เลยไม่ได้ไปไหนกันสักที จนไม่รู้เมื่อไรเหมือนกันที่เหนื่อยเกินจะรอ

โซเป็นช่างภาพมืออาชีพ เมื่อก่อนเขารับงานทั่วไป ไม่ว่าจะ
เป็นงานแต่งงานหรืองานบวช เนื่องจากเคยรับงานกับสตูดิโอใหญ่
และพอมือชื่อเสียงอยู่บ้างงานเลยมาไม่ขาดสาย แต่ช่วงหลังเริ่ม
เหนื่อยกับการวิ่งรอกจึงเริ่มขายภาพถ่ายในอินเทอร์เน็ตแทน โดย
ใช้บ้านเป็นสตูดิโอย่อม ๆ พอเริ่มขายดีก็ขยายฐานลูกค้าโดยการทำ
ภาพกราฟิกขายไปด้วย ช่วงสองปีแรกก็งานหนักหน่อย พอพักหลัง
ภาพที่ขายเยอะขึ้น คนซื้อเฉลี่ยต่อเดือนก็ไม่น้อย เลยเหมือนมี
แพลซีฟอินคัมเข้าทุกเดือนโดยที่ไม่ต้องลำบากอะไรมาก

แต่พองานเริ่มอยู่ตัว ความรักที่เคยดีกลับเริ่มจืดจาง โซอยู่
บ้านตลอด รู้สึกว่าเขาหมดไฟกับทุกสิ่ง ในครั้งนี้นอกจากจะตั้งเป้า

เที่ยวและถ่ายรูปแล้ว ยังอยากคิดอะไรหลายอย่างกับอนาคตของตัวเอง วาดฝันไว้ว่ามันคงเป็นทริปที่เจียบสงบ ได้เดินดูเมืองและถ่ายรูปไปเรื่อย ๆ ทว่า...

ไอ้ตัววุ่นวายดันตามมาด้วย ทั้งยังมานั่งข้าง ๆ กันอีก!

“คิดไม่ถึงละสิว่าจะตามมา” ชายร่างสูงพูดแล้วยกคิ้วให้

เพราะเป็นสายการบินโลว์คอสต์ โซจึงไม่ได้จองที่นั่งไว้ก่อน ตอนเช็กอินไอ้พี่แบร์เลยเนียนเช็กอินด้วยกันแล้วมานั่งกวนอยู่ข้าง ๆ

“พี่มึงรู้ได้ไงว่าน้องขึ้นไฟล์ต์นี้” เขาหันไปถาม พยายามรวบรวมสมาธิ บอกตัวเองว่าอย่าหัวร้อน

“อีเมลลิง มึงลืดอกอินทิ้งไว้ในคอมพิวเตอร์” คนพูดหัวเราะว่า ก่อนกระซิบบอก “แต่ถึงไม่ลืดอกอินก็แฮ็กได้เพราะน้องโซตั้งรหัสเลขหนึ่งสองสามสี่” โปรแกรมเมอร์มือฉมังหัวเราะตอนเห็นคนรักทำหน้าเซ็ง

“แล้วงานพี่ไม่ยุ่งเหรอ” โซถามพี่ ก่อนหน้านั้นชวนไปพืทยาที่มันยังไม่ไปด้วย ก่อนหน้านั้นอีกที่เขาใหญ่เขาก็ไปคนเดียว เลยไม่เข้าใจว่ามาญี่ปุ่นด้วยกันได้อย่างไร

“เอาโน้ตบุ๊กไปด้วย” แบร์ตอบง่าย ๆ พลังชี้ไปยังกระเป๋าเป้ที่วางไว้ตรงเท้า นอกจากโน้ตบุ๊กก็มีแท็บเล็ตอีกเครื่อง เรียกได้ว่าเตรียมพร้อมมาทำงานนอกสถานที่

“แล้วจะมาให้ลำบากทำไมนะ” คนน้องบ่นพลังหันมองนอกหน้าต่างมีด ๆ

ต่างฝ่ายต่างเจียบเสียงไปเมื่อคนบนเครื่องทยอยนอนหลับ แบร์เองวันนี้ก็เคลียร์งานหัวฟูทั้งวัน ตอนนี้อยู่เลยเริ่มจะปิด

“พี่มึงหลับแล้วห้ามกรนนะ” โซหันมากระซิบ ปกติไม่เกรงใจกันก็อยากให้เกรงใจคนอื่นบ้าง

“เอ๊ะ ญอนญจะรู้ได้ไงว่ากรนหรือเปล่า” แบริบอ ก ขยับตัว
 หยุกหยิก แก้อูที่ที่นั่งก็แคบเหลือเกิน ขากัดันยาวเลยลำบากลำบาก
 ในการจัดทำทาง

“ไม่รู้แหละ ถ้าพี่มีกรน น้องจะ...”

“จะอะไร” แบริ่หรีตามอง เห็นตัวนิดเดียว จะทำอะไรได้
 นอกจากบ่นตามเคย

“จะบีบจมูกให้หยุดหายใจ”

“เอาเลย ฆาตกรรมกบบนเครื่องบินนี่แหละ” แบริ่ว่าพลง
 หาวหวิด ห่มผ้าเตรียมนอนเต็มที

แต่ไม่รู้เลยว่าคนที่ฆาตกรรมหมู่คนบนเครื่องบินในอีกสิบนาที
 ให้หลังจะเป็นตัวมันเอง...

“ครอก ครี๊ดด พี่”

“เหี้ย...กว่าแล้ว” คนที่กำลังเคลิ้ม ๆ สะดุ้งตื่น เขารีบหยิบหูฟัง
 มายด์ใส่หูเปิดเพลงเสียงดัง แล้วยกมือไหว้พูดพึมพำ “ผมไม่รู้จักครับ
 ไม่ได้มาด้วยกัน ไม่รู้จักมันจริง ๆ”

มนุษย์แว่นตาโหลเพราะไม่ได้นอนยีนจ้องไอ้บ้าที่กรนจน
 เครื่องสั้น โขหลับ ๆ ตื่น ๆ เหมือนไม่ได้นอนมาตลอดทาง ทริปถ่าย
 รูปในฝันตอนเช้าหลังออกจากสนามบินจึงดับสลาย เพราะตอนนี้
 อยากแวะเข้าโรงแรมไปนอนก่อน

“ทำไมทำหน้านั้นวะ” แบริ่ถามคนที่ยีนรอกะเป่าไปจ้องเขา
 ไป ตอนแรกโซลุ่นให้พี่มันติด ตม. แต่มันก็ดันไม่ติด มีหน้าหันมาทาง
 เขาแล้วบอเจ้าหน้าที่ว่า...

“เย่ วี คัม ทูเกตเทอร์ ฮี อีส สะ มาย ไวฟ์”

โซอยากจะวิ่งไปตะครุบปากพี่มันมาก

“มีกุ่มมาด้วยมันน่าเบื่อขนาดนั้นเลยหรือไง” แบร์รี่ที่อยู่ในสารรูป
กางเกงยีนขาวยาวกับเสื้อยืดยีนกอดอก รู้สึกหนาวพิลึก

“อู๋ย หนาวว่ะ คราวที่แล้วไม่เห็นจะหนาว”

โซ้ยยังเงิบ ปวดหัวกับความฉลาดเฉพาะอย่างของพี่มัน
เพราะนี่มันเดือนธันวาคม ที่มาเมื่อสิบปีก่อนมันเดือนเมษายน ไม่
หนาวก็คงแปลก!

“เหี้ย หนาวจริง” คนที่ความรู้สึกช้าเดินมากระเซอะคนตัวเล็ก

“มีเสื้อมาเผื่อไหมโซ”

“ไม่มี”

“ไอ้น้องโซ พี่หนาว”

“ช่างสิ” คำตอบนั้นช่างไร้เยื่อใย

“นี่พี่มึงนะน้องโซ” คนที่จ้องตากลมแป้ว แต่ก่อนก็น่ารัก
ทว่าตอนนี้กลับไม่น่ารักเอาเสียเลย

“เดี๋ยวก็เลิกแล้ว”

“เดี๋ยวเถอะ”

โซ้ยก็ไหว้ เห็นกระเป๋าตัวเองบนสายพานพอดีจึงเดินไปยก
ลงมา พอเห็นหมึกควายยีนกอดอกสั้นก็อดไม่ได้ที่จะเปิดกระเป๋าแล้ว
เอาเสื้อโคตอีกตัวให้ แม้พี่มันจะสวมแล้วรัดกล้ามเนื้อจนเกือบปริ
ก็ตามที

โซ้ยไม่เคยมาโตเกียวมาก่อน แต่เขาก็ศึกษาและวางแผน
การเดินทางมาอย่างดี พวกบัตรรถไฟก็เตรียมมาเรียบร้อยแล้ว คาดว่า
ทริปนี้จะราบรื่น แต่พอมีคนติดหนึบมาด้วยก็ต้องวิ่งไปหาตู้รถไฟ
เพิ่มให้อยู่ดี นับว่าพี่มันมาเป็นภาระชัด ๆ

หลังจัดการเรื่องตัวเสร็จก็ขึ้นไปนั่งบนรถไฟขบวนจากสนาม

บินเข้าเมือง ไช้เป็๋จอนไม่เอยากสนใจคนข้างตัวเลยหยิบกลั่องขึ้นมาเช็ก ครั้งนี้เขาเอากลั่องมิเรอร์เลสตัวเล็กมาพร้อมกับเลนส์สองตัว เพราะไม่เอยากเหน็อยกับการแบกดีเอสแอลอาร์ตัวใหญ่

ทันทีที่เส็ียงประกาศภาษาญี่ปุ่นดั่งขึ้น รถไฟเริ่มเคล็่อนตัวเห็นวิวบ้านเมืองสะอาดสะอาด ความหนักอึ้งที่แบกมาตลอดทางก็จางหาย

ไช้จำได้ว่าครั้งแรกที่มากับพีแบร์มันดีมาก ไม่ว่าจะอากาศ ความสวยงามของทัศนียภาพ ความสะดวกสบาย และที่สำคัญ ตอนนั้นมือที่จับกันไว้มันอุ่นมาก ๆ ด้วย

จะว่าไปแล้ว...ถ้าไม่มีพีแบร์ตอนนั้นก็คงไม่มีโอกาสได้มา

อันที่จริงตั้งแต่เรียนจบ หากไม่มีพีแบร์คอยช่วยเรื่องงาน ทุกวันนี่คงมาถึงจุดนี้ไม่ได้ ถ้าไม่มีพีแบร์ดูแลคงไม่รู้ทุกวันนี้จะอยู่ยังงั เพราะอย่างนั้นหากจะเลิก...ไช้ก็เอยากทำให้พีเห็นว่าเขาเองก็อยู่คนเดียวได้แล้ว

แบร์มองคนที่เอาแต่จ้องนอกหน้าต่างรถไฟ ที่จริงก็ไม่ได้เอยากมาเพราะช่วงนี้งานเยอะมากจริง ๆ แต่ที่ตามมาเพราะเป็นห่วง เขารู้จักชิตดีกว่าใคร น้องมันใช้ภาษาอังกฤษได้แบบงู ๆ ปลา ๆ ภาษาญี่ปุ่นยังไม่ได้เลย การเอาตัวรอดเป็นศูนย์แต่ดันหัวจะมากคนเดียว

“มา ถือให้” คนที่ดั่งกระเป่าที่อยู่บนตักน้องมารวางไว้บนตักตัวเองเมื่อเห็นว่ามีอีกคนขยับแขนไม่ถนัด

“ไม่เป็นไร” ไช้ส่ายหน้า

เขาเตรียมตัวมาอย่างดีเพราะรู้ว่าต้องพึ่งตัวเองทั้งเดือน ทั้งการเลือกกระเป๋าหลากแบบไม่ใหญ่มาก กระเป๋าเป้สำหรับใส่เอกสาร สิ่งของจำเป็นต่าง ๆ กระเป่ากลั่องเล็ก และภาษาที่ดั่งสามารถสื่อสารได้

โซรู้ว่าพี่แบร์มันคิดว่าเขาคงเอาตัวไม่รอด แต่เขาคิดว่าตัวเอง
แข็งแกร่งขึ้นมากแล้ว

“หนาวอะ” คนที่สวมเสื้อโค้ตแบบไม่พอดิตัวถูมือไปมา ก่อน
จะคิดอุตุริชุกมือเข้าไปในเสื้ออีกคน ให้โดนเนื้ออุ่น ๆ

“อย่า...” โซคว้ามือใหญ่หับ

“ขอชุกหน่อย มือเย็นอะ” ผู้ชายตัวโตบอกพลางยิ้มกวน

“มันอนาจาร เอาออกไป” โซตีแขนแล้วดึงมือเย็นออกมาจาก
พุงตัวเอง ก่อนนึกอะไรออก

“เป่าให้ไหม”

“เอาสิ” คนพี้นึกประหลาดใจอยู่ไม่น้อย เพราะพวกเขาไม่ได้
แตะตัวกันแบบนี้มาหลายเดือนแล้ว

โซยกยิ้ม กุมมือหนาขึ้นมาอยู่ตรงกับหน้าคนที่แล้วเป่าฟู~

“มีงไม่แปรงพิน” คนที่สูดหายใจเข้าเต็มปอดทำหน้าที่พะอืด-
พะอม คนน้องเลยยั้งหัวเราะ

“หมาเนาในปากแล้วมีง” แบร์ดึงมือออกจากคนทำตัวซกมก
แต่ก่อนน่ารัก สะอาด สดใส ตอนนี้ทั้งดื้อทั้งกวนตีน

“มีกั๊ตว นับดิ” คนที่โดนหวังว่าปากหมาอ้าปากกว้างให้ดู เลย
โดนดันหน้าออก

“ทุเรศจริง”

โซนั่งหัวเราะคิก ยังไม่ทันจะได้แก้มอะไรต่อคนที่ก็ขยับ
หยุดหยิก

“ครับฟี่ยู” แบร์กักรับโทรศัพท์ทันทีที่มันสั่น โซเลยรีบตีมือไว้

“อย่าคุยโทรศัพท์ในรถไฟ มันเสียมารยาท”

“แล้วจะให้ทำไงอะ” คนพี้น้ำหงิกเพราะกำลังจะคุยเรื่องงาน

“ไปนอกตู้ คุยตรงนู้น” โซชี้ไปที่ตู้โดยสารข้างหน้าที่มีสัญลักษณ์

โทรศัพท์และห้องน้ำ

ผู้ชายตัวหมีเลยค่อยๆ เดินแหวกฝ่าผู้คนออกไป

“งานเยอะแล้วจะมาทำไม” คนน้องส่ายหน้าแล้วมองตามแผ่นหลังกว้าง

โซมันใจว่าตัวเองทำการบ้านมาดี เขาเลือกโรงแรมที่ใกล้กับสถานี แค่เพียงลงจากรถไฟที่สถานีอาากิฮาบาระ เดินออกตรงทางออกสามก็ถึงเลย

“จะไปไหนก็ได้ แต่ขอแวะซื้อเสื้อผ้าแป็บ” แบร์คิดว่าไหล่คนตัวเล็กไว้แล้วขึ้นไปทางร้านเสื้อผ้า เพราะตอนนี้หนาวจนตัวเหี่ยวไปหมดแล้ว ที่เอามาสองชุดไม่มีชุดไหนทนความหนาวได้เลย

โซเดินตามด้วยเข้าไปด้วย เห็นหมีหนวดตัวใหญ่วิ่งเข้าร้านเสื้อผ้าเพราะหนาวแล้วตกลงดี

“หนาวใช่ไปหมด” แบร์บ่นไปมองหน้าจอโทรศัพท์มือถือที่บอกเวลาสิบโมงเข้าไปด้วย เห็นหน้าจอขึ้นว่าอากาศสิบองศา มีแดดเล็กน้อย แต่ลมแรงมาก

“อะไร ทำหน้าตารังเกียจจุ” แบร์ถามคนที่หรี่ตามองกัน นอนกกกันมาหลายปี ตอนนี้กลับมองหน้าเหมือนคนไม่รู้จัก

แบร์หยิบๆ เสื้อผ้าลงตะกร้าโดยไม่ได้เลือก

“ไปหยิบกางเกงในให้ที” คนที่หอบเสื้อผ้าพะรุงพะรังจะไปจ่ายตังค์บอกน้อง อันที่จริงว่าจะเข้าไปลองชุด แต่กลัวออกมาแล้วไอ้ตัวแสบทิ้งเขาไว้คนเดียว

“ไซ้ไหน” โซถามหน้ามุ่ม

คนสั่งเลยได้ที่ยื่นหน้าเข้าไปใกล้

“ก็รู้อยู่ ว่าใหญ่ขนาดไหน”

“ไม่รู้ ไม่ได้ใช้นานเพื่อมันหด” โชมองตั้งแต่หนดจุดเป้าที่มัน แต่ก่อนไม่เห็นจะเป็นคนแบบนี้

“ไอ้เด็กทะเลิ่ง”

“หมายถึงอ้วนไง รอบตัวหนาขึ้นตั้งเยอะ” โฉบ่น่าที่ตามมา วุ่นวายแต่ก็ยอมเดินไปหีบของตามสั่งให้

แล้วแผนที่ว่าจะเข้าโรงแรมมานอนสักงีบก็เป็นเพียงฝัน เพราะโรงแรมให้เช็กอินตอนบ่ายสอง โฉบู้คิดว่าทำการบ้านมาดีจึง ผ่ากระเป๋าวัวที่ล๊อบบี้พร้อมกับทำหน้าหงอยๆ เพราะง่วงเต็มทน ส่วนอีกคนก็นั่งชาร์จแบตเตอรี่โน้ตบุ๊กอยู่ตรงโซฟาหน้าเคาน์เตอร์ เช็กอินแล้วเปิดทำงานหน้าตาเฉย

“กลับไปทำงานเถอะ จะมาให้ยุ่งยากทำไม” คนที่วางแผนว่าจะไปเดินเที่ยวต่อบอกที่

“คนไทยแปลว่าอิสระ จะอยู่ไหนก็ได้” แบร์บอก แต่มือยังเป็น ระวัง

“อ้อ เอาเถอะ” คนน้องถอนใจ

“งั้นน้องไปแล้วนะ” โฉบจะว่าจะแวะซื้อกาแฟแล้วไปตามแพลน ตัวเอง

แบร์เงยหน้าขึ้นจากจอ ปากอยากจะทำอะไรไปไหนก็ไป เหมือนทุกที แต่มือกลับพับหน้าจอลงแล้วรีบยัดโน้ตบุ๊กใส่เป้ดั้งเดิม

“กูไปด้วย”

“งานไม่เสร็จก็อย่ามาโทษแล้วกัน” คนน้องตัดสินใจเดินนำ ออกมานอกโรงแรม เปิดโทรศัพท์มือถือดูจุดที่จะไปแล้วเดินเข้า สถานีรถไฟ

แบร์มองตามหลังคนที่เห็นกันทุกวัน เขาเดินตามคนตัวเล็ก

กว่า เห็นกำลังตั้งใจดูแผนที่ ดูรถไฟที่มาจอดเทียบ ขานั่นก้าวเข้าไป ในรถไฟสายหนึ่งแบบกล้า ๆ กลัว ๆ บางครั้งหันมาหาเขาเหมือนอยากได้รับความช่วยเหลือ แต่แล้วก็ตัดสินใจก้าวไปข้างหน้าโดยไม่หันกลับมาอีก

ชายตัวโตตอนใจ จริงอยู่ว่าช่วงหลังไม่ค่อยได้อยู่ด้วยกัน วันนี้อตอนที่จับจ้องไปยังคนตรงหน้าจึงเหมือนได้เห็นน้องในมิติที่ต่างออกไป แต่ถึงอย่างไรก็นึกรำคาญความดีอ่แฝงของน้องมันอยู่ดี

ตอนที่บอกว่าจะหนีมาเที่ยวคนเดียว แบร์เดว่าเป็นการเรียกร้องความสนใจเช่นเดิม กระทั่งเห็นตัวเดินทาง ถึงได้รู้ว่าน้องมันเอาจริง และที่ตามมาก็เพราะเป็นห่วง ไม่รู้ว่ามันจะไปรอดหรือเปล่า

“เพียงอะไรถึงอยากมาวะ รอกูเคลียร์งานหน่อยก็ไม่ได้” แบร์นั่งลงบนเบาะข้าง ๆ กัน

ไซหันมามองผู้ชายตัวสูงที่เมื่อก่อนเคยจับมือกัน แต่ตอนนี้ต่างฝ่ายต่างเหลือแค่ความอยากหยิกกันมากกว่า

“พี่มึง น้องพูดจริงนะ ไอ้เรื่องเล็กกันนะ”

“มึงจำสัญญาได้ไหม” แบร์ก็มมองตาได้กรอบแวนแล้วทวงสัญญาของพวกเขาที่ว่า...

“ใครบอกเล็กก่อนเป็นหมา” ไซจำสัญญานั้นได้ดี

“น้องยอมเป็นหมา น่ารักดี”

แบร์เลิกคิ้วมอง ก่อนจะบอกอีกรอบ

“แล้วก็อีกสัญญาที่ว่าใครเล็กก่อนคนนั้นจู้พิการ”

“ยอมพิการ” คนน้องยกคิ้วให้ ก่อนจะบอกคนขี้ขี้

“พี่มึงเถอะ จู้พิการระวังสาวไม่รักนะ” ไซว่าไปเบ้หน้าไป ก่อนหันมาบอกอีกครั้ง

“งั้นก่อนที่จะจู้พิการ เดือนนี้เรามารักกันดี ๆ ก่อนเล็ก”

แบร์ถอนใจ นึกเป็นการเรียกร้องความสนใจที่เริ่มร้ายแรงขึ้นเรื่อย ๆ จากที่แคงอน หนีไปเที่ยวคนเดียว ครังนี้คือขอเลิกแบบไม่มีเหตุผล เขารำคาญ ครังนี้จึงยกนิ้วก้อยให้

“เออ สามสิบวันสินะ”

“โน้ ๆ” คนตัวเล็กกว่ายกนิ้วชี้แคงงไปมาเพื่อบอกว่าไม่ใช่

“สิบห้าวันพีมึงก็ต้องกลับแล้ว”

แบร์กะพริบตาปริบ ๆ ยังคงไม่เข้าใจเรื่องที่อีกคนพยายามบอก รู้แค่ว่าน้องโซซื้อตั๋วมาตอนต้นเดือนและกลับช่วงสิ้นเดือน

“พีมึงไม่มีวีซ่า” โซยกนิ้วชี้จิ้มที่อกหนา

“ก็เหี้ยละ...” แบร์สบถ เขายังไม่ทันจะพูดอะไรต่อโทรศัพท์มือถือก็สั่นอีกครั้ง คราวนี้เป็นข้อความจากน้องที่ทำงานจึงเปิดดูอย่างรวดเร็ว

โซเองก็ไม่ได้ตั้งใจจะมองข้อความในนั้น แต่มันดันอยู่ในระยะสายตาพอดี

KKwan : *ถึงยังคะ หนาวไหมเอ่ย?*

KKwan : *อย่าลืมหงอกฝากให้ขวัญน้ำ*

Bear : *ได้เลยครับ*

โซหลบสายตาจากแชตในมือคนรัก อดคิดไม่ได้ว่าถ้าเขาขอของฝากบ้าง คงได้แต่คำบ่นกลับมา ยิ่งนึกถึงท่าทางริบพิมพ์ตอบข้อความนั้นก็ยิ่งหม่นได้

ที่เขาแชตหา...ไม่เห็นจะตอบเร็วแบบนี้เลย

โซมองที่จอตรงข้างประตู มันบอกว่าสถานีต่อไปคืออูเอโนะ ตอนแรกเขาไม่ได้คิดว่าจะลง ทว่าพอประตูเปิดกลับลุกขึ้นวิ่งจืดออก

ไปทันที จนคนที่งมอยู่กับแฉตมองตามไม่ทัน

แบร์สาวเท้าจะวิ่งตามออกไปประตูก็ปิดใส่หน้าพอดี...

โซยีนมองคนที่ยืนอยู่ตรงหน้า ห่างแค่เพียงประตูรถไฟกั้น
แต่ก็เหมือนแสงไกลเพราะรถไฟเริ่มเคลื่อนออกห่างจากชานชาลา
เรื่อย ๆ

“โซ! ไอโซ ขบวนนี้มันไปไหนวะ!”

“เทรน ทู เฮลจ้า” น้องโซยิ้มหวานให้

“ไอโซซซ~”

วันที่ 2

บนบานต่อหน้าคุณก็รูปพระไถ่บุตร

เมื่อวานนี้มนุษย์หมึกถูกทิ้งบนรถไฟไฟฟ้าไปที่ไหนไม่รู้ในตอนเย็นที่หนาวเหน็บพีกเกิดวายุฟายที่ไซ้ก็เชื่อมอยู่ที่น้องไซ ดีที่โทรศัพท์มือถือยังมีแบตเตอรี่เต็มเปี่ยม ถึงได้เปิดโรมมิ่ง เต็มอินเทอร์เน็ตแล้วโทร. หาคนที่บังอาจทิ้งกัน

แต่ก็เท่านั้น...เพราะโทร. ไปก็รอมมันก็ไม่รับ ดีที่สกลการเอาตัวรอดของแบร์ยอดเยี่ยม ถึงได้ลงที่สถานีถัดไปแล้วนั่งย้อนกลับมา

ทว่าอนิจจารถไฟญี่ปุ่นมันไม่ใช่หนังที่วางเดิมแล้วจะกลับมาก็ดีมเสมอไป มนุษย์แบร์เลยหลงทิศไปอีกฟากของเมือง เพราะรถไฟที่ขึ้นต้นเป็นรถด่วนไม่จอดป้ายสู่มสู่มห่า กว่าจะตั้งหลักได้ก็ออกไปไกลเกือบชั่วโมง

สุดท้ายเลยตัดสินใจเปิดแผนที่ในโทรศัพท์มือถือ หาเส้นทางรถไฟสายใหม่มาลงสถานีเดิม แต่รถไฟญี่ปุ่นก็ไม่ทำให้ผิดหวัง มีทั้งใต้ดินบนดิน รถไฟรัฐบาล รวมถึงรถไฟของเอกชนหลายสาย ถึงชื่อจุดหมายสถานีเดียวกันแต่ตัวสถานีและทางขึ้นห่างไปจากจุดเดิมเกือบกิโลเมตร

คนที่เดินจนขาแข็งกลับมาที่โรงแรม กตโทร. หากจอมแสบจน
เครื่องแทบใหม่ เมื่อครบร้อยสายพอดีอีกคนถึงกดรับโทรศัพท์

“แสบมากกก มึงแสบมาก” แบร์ยืนอยู่หน้าเคาน์เตอร์โรงแรม
คาดว่าน้องไซคงขึ้นห้องไปแล้ว

[ใครอะครับ ไม่เห็นจะรู้จัก] เสียงหัวเราะคิกคักดังมาจากปลาย
สาย

“ลงมารับที่ หนาวฉิบหาย เหนื่อยมากด้วย” แบร์ไม่มีอารมณ์
จะต่อกรด้วยเพราะเหนื่อยมากจริง ๆ

[พี่มึงต้องไปโรงแรมอื่นนะ น้องจองไว้นอนคนเดียว] คนน้อง
ที่กลิ้งไปมาบนเตียงบอก

“ในเมลมึงบอกว่าห้องเตียงเดี่ยว นอนสูงสุดได้สองคน” แบร์
ทวนสิ่งที่เห็นในอีเมล นึกสงสัยตั้งแต่แรกแล้วว่าทำไมน้องมันจอง
เตียงใหญ่ราคาแพง

“หรือจองเผื่อใคร” แบร์ถามเสียงเรียบ นั่นยิ่งทำให้เด็กแสบ
ชอบใจ

[ก็ต้องมีบ้าง คนโสดเหงา ๆ]

“ไซ พี่เหนื่อย” เขายอมแพ้ อยากรู้ขึ้นไปอาบน้ำอุ่นแล้วนอน
จะตายอยู่แล้ว

ไซฟังเสียงจากปลายสายแล้วถอนใจยาว เขาลุกขึ้นมาหยิบ
กุญแจแล้วเดินลงไปข้างล่าง เห็นมนุษย์หมีหมวดยีนหนาวจนหนาว
แข็งเพราะข้างนอกหิมะเริ่มตกแล้ว

“ไปเที่ยวไหนมา” คนน้องแกล้งถามตอนที่เข้ามาในลิฟต์ แอบ
เอานิ้วแตะใบหูแดงจัดเพราะความหนาวของพี่มัน แค่นั้นก็โดนอุ้ม

...

“เอื่อยย ใ้พี่!”

แบร์อุ้มพาดบาแล้วเขย่า ไม่อยากใช้ความรุนแรงแต่ก็อยาก
บีบมัน

“พีแบร์!”

“มึงอยากลองตีนกีโซ่มะ!”

“อย่า ๆ ๆ” โซส่งเสียงดัง เขากลัวจะตกจนต้องบีบไหล่คนพีไว้

“เสียงดัง เดียวชาวบ้านมาด่า” แบร์หมั่นไล่เลยแบกอีกคนมา
จนถึงห้อง บังคับให้เปิดประตูแล้วทุ่มร่างเล็กลงบนเตียง เขาออม
แรงอยู่บ้างเพราะกลัวมันเจ็บ แต่ไอ้ตัวแสบกลับหัวเราะสนุก

“รุนแรงจัง น่องชอบ” โซขำหมีหน้าบูด แขนเรียวกคล้องคอคน
รักไว้แน่น นึกออกว่าหากเป็นเมื่อก่อนถ้ากวนกันแบบนี้คงจะจบลง
บนเตียง

แต่ตอนนี้พอได้สบตา...ก็ปล่อยแขนออกจากคอหนาแล้วดัน
คนตัวโตออก

“อะไร คิดว่าจะเอาหรือ” แบร์ยิ้มล้อ

โซหันมาค้อนแล้วยันตัวลุกขึ้น หลบหน้าจากหมวดของพีมัน

“ไม่เอาหรือ” คนตัวเล็กปิดมือไปมาก่อนหันไปเก็บกระเป๋า
ที่เปิดอ้าไว้ข้างเตียง

“ทำอะไร” แบร์ถามคนที่เก็บของตัวเอง เหมือนกับว่า...

“พีมึงนอนนี่แหละ เดี่ยวน่องไปเปิดห้องใหม่”

แบร์ขมวดคิ้วแน่น นึกยังไงก็ไม่เข้าใจ

“นี่ จะอะไรนักรัสนว่ะ นอนด้วยกันจะทำไม” แบร์คิดว่ามัน
เริ่มน่ารำคาญขึ้นทุกที

ทั้งหนีมา ทั้งเอาแต่พูดว่าจะเลิก ที่ตามมาก็เพราะเป็นห่วง
และอยากประคับประคองเพราะรู้ว่าช่วงหลังพวกเขาไม่ค่อยได้ไป
ไหนด้วยกัน แต่ดูแลอย่างที่เขาทำ ไม่มีทางไหนเลยที่จะทำให้

สถานการณ์มันดีขึ้น

“น้อง่วง พี่มึงกรน” โขหันมาบอกตามตรง

“กูดั่งใจกรนหรือไหง่ละ” วันนี้แบร์ทั้งเหนื่อยและโกรธ แต่เขาพยายามใจเย็นที่สุดแล้ว

ที่ผ่านมาพวกเขาเริ่มทะเลาะกันบ่อยขึ้น แต่ก็ไม่เคยคุยกันจริงจังเสียที เป็นโซที่มักจะเดินหนีหรือจัดการอารมณ์ด้วยตัวเอง เพราะไม่อยากทะเลาะ มันเสียสุขภาพจิต ครั้งนี้โซเองก็เอาแต่ถอนใจ ก็รู้แหละว่าพี่มันไม่ได้ตั้งใจ แต่มันนอนไม่หลับไป

“แล้วพรุ่งนี้จะไปไหน” แบร์ถามคนที่กำลังลากกระเป๋าออกจากห้อง เขาเองก็เหนื่อยเกินกว่าจะทะเลาะด้วยแล้ว

“ไปคามาคระ”

“ก็โมง” แบร์กดเปิดโทรศัพท์มือถือถือ สายตาเห็นอีเมลงานและข้อความจำนวนมาก แต่เขาเลือกเปิดนาฬิกาปลุก

“หกโมง”

“เข้าไปนะ” แบร์พิมพ์ แต่มือก็กดตั้งนาฬิกาปลุกไว้

“พี่มึงไม่ต้องไป น้องไปเอง” โขบอก แต่เดิมเขาก็ตั้งใจว่าจะไปคนเดียวอยู่แล้ว

“อือ” คนโตกว่าตอบรับแแกนๆ ตอนที่โซเดินออกจากห้องไป

แบร์เหนื่อยจนทิ้งตัวลงบนเตียง เขาไม่อยากจะบ่นอะไรต่อ ถึงได้เปิดโน้ตบุ๊กรีบทำงานที่ค้างไว้แทน

คนที่บอกว่าจะไปตอนหกโมงเช้ามัวแต่ไอ้แ่แต่งตัว กว่า จะเช็กกระเป๋าเป้ვაของครบเรียบร้อยก็ปาไปหกโมงกว่า โขกะว่าจะแวะซื้อข้าวร้านสะดวกซื้อแล้วไปกินบนรถไฟ แพลนวันนี้คือเดินทอดน่องชมเมืองถ่ายรูปและแวะร้านกาแฟไปเรื่อย ๆ ให้ถึงวัดพระใหญ่

เพราะไม่ได้รีบร้อนอะไร

“อ้าว...”

โซเดินลงมาเจอมนุษย์หมีที่ไม่มีหนวดแล้วตรงโซฟาหน้า
เคาน์เตอร์ เห็นพื้มันกำลังก้มหน้าดูแท็บเล็ต ตอนแรกว่าจะไม่เรียก
แต่ถ้าทิ้งไว้...ก็รู้สึกผิดอย่างเมื่อก่อนอีก

“ไหนบอกหกโมง นี่จะหกโมงสิบห้าแล้ว” แบร์ถามคนที่เพิ่ง
ลงมา ที่จริงว่าจะไปตามที่ห้อง แต่ก็ไม่รู้นอนห้องไหน

“พี่มึงไปด้วยเหรออ” โซชูกมือในเสื้อโคตสีเทา มองไปยังฟ้าใส
ข้างนอกก่อนจะมองผู้ชายที่เคยบอกว่าการเที่ยวมันทำให้เสียเวลา
ทำงาน

“มาทั้งทีนี่” แบร์ลุกขึ้นบิดขี้เกียจ

เมื่อคืนนี้เขานอนไปเกือบหกชั่วโมง ถือเป็นสถิติที่ดีในช่วง
หกเดือน เพราะที่ผ่านมานอนวันละไม่ถึงห้าชั่วโมงสักที

โซมองหน้ามนุษย์ไร้หนวดให้เต็มตา ก่อนหน้านี้ออกให้กิน
ยังงี้ก็ไม่ฟัง แต่วันนี้ดันกินหนวดและเซตผมเสียหล่อเชียว

“หล่ออะเนี่ย เขินหนวดสาวญี่ปุ่นสินะ” โซแซว ก่อนจะออก
เดิน

วันนี้พยากรณ์อากาศบอกว่าแดดดีและจะไม่มีหิมะตก เขาถึง
ได้วางใจ

“เออสิ ขึ้นรถไฟไปมองกันเหมือนภูประหลาด” แบร์เดินตาม
พลางเกาหัวแก้เขิน

เมื่อได้เห็นคนที่นี่เขาแต่งตัวสะอาดสะอ้าน ผมก็เป็นระเบียบ
หนวดเกลี้ยงเกลา เขาเลยรู้สึกเหมือนเป็นพวกคนป่าพิกล

“น้องโซเองก็แต่งตัวดีนี่” แบร์พูดถึงคนที่เดินอยู่ข้างหน้า

วันนี้โซสวมหมวกไหมพรมกับเสื้อโคตตัวยาว ถ้าไม่พูดก็

เหมือนคนท้องถิ่น ดูน่ารักกลมกลืนดี

“คนมันน่ารักไง” โซหันมาหัวเราะ

“น่ารักตาย” แบร์เบ้หน้า กะจะแซวต่อ แต่คนตัวเล็กหันมา
จ้องหน้า แวตานั้นไม่เหมือนอย่างเคย

“สำหรับพี่มึงแล้วน้องไม่เคยน่ารักอยู่แล้ว” โซหันกลับไปทาง
เดิม ก่อนที่อีกคนจะได้พูดอะไรเขาก็เลี้ยวแวะร้านสะดวกซื้อ

“แล้วสำหรับมึง ภูหล่อไหม” แบร์แก้งถามคนที่อยู่ๆ ก็
อารมณ์เสียขึ้นมา

คราวนี้โซหันมายืนนิ่ง ก่อนจะยิ้มให้

“หน้าอย่างกับหมีป่า กล้าถามได้ไงนะ”

แบร์ยักไหล่ มองตามแผ่นหลังเล็ก เขามีสีหน้าเหนื่อยหน่าย
แต่ก็ช่วยถือตะกร้าใส่ของ เห็นแวตาดำได้กรอบแวนแล้วก็นึกถึงโซ
สมัยก่อน แต่จะไปแล้วตอนนี้...เราก็ก็นึกถึงคนที่ไม่ได้สนิทกัน
อย่างเคย

โซวางอารมณ์หม่นไว้ข้างหลัง แล้วเริ่มตื่นตาตื่นใจเมื่อเห็น
ของกินไม่คุ้นตาในร้านสะดวกซื้อ มือขวายหยิบทุกอย่างลงตะกร้า
ขนมปังก็เอา ข้าวด้วย ไก่ทอด ไข่กรอก เต็มไปหมด

“พี่มึงๆ อ่านไม่ออก แต่น่ากินอะ” โซพูดถึงอาหารกล่อง
สำเร็จรูป ไม่รู้ว่ามันคืออะไร แต่รู้สึกว่าจะต้องชิม

“เยอะไปนะ กินหมดเหรออ” แบร์ถามถึงของในตะกร้า ไม่รู้จะ
เอาไปกินหรือเอาไปถมที่

“ไม่รู้ มันน่ากิน” คนน้องยังคงจับจ้องของในตู้

สำหรับโซแล้วมาทั้งที่ต้องชิมให้หมด และสิ่งที่คนตัวเล็กเห็น
ว่าน่ากินนั้น...

“แหะ เค็ม” โซวางของกินที่ก๊ออย่างละคำลงในถุงพลาสติก

โบเดิมที่ถือมา

ตอนเจ็ดโมงครึ่ง พวกเขา นั่งอยู่บนรถไฟมุ่งหน้าสู่เมืองมรดกโลกอย่างคามาคุระ ยิ่งออกนอกเมืองคนยิ่งน้อย โชเลยได้ทีหยิบไส้กรอกในซองซีลเล็ก ๆ มาชิม

รถไฟที่นี้หากเป็นขิงกันแข็งจะสามารถกินอาหารมื้อใหญ่ ๆ ได้ ส่วนรถไฟธรรมดาต้องคำนึงถึงผู้โดยสารคนอื่น ๆ ด้วย แต่ถ้าคนน้อย หากจะกินขนมปัง ข้าวปั้น หรือกาแฟแล้วกลิ่นไม่รบกวนใครก็ยอมทำได้

“เออ เค็มจริง” แบร์เห็นด้วย เขากัดไส้กรอกไปหนึ่งคำและพบว่าเค็มไปถึงไต

“อัตราคนเป็นโรคไตประเทศนี้มันยังงะเนี่ย” คนพีกระดกน้ำอีกใหญ่ก่อนยื่นข้าวปั้นของตัวเองที่หยิบมาสองอันให้คนที่ทำหน้าที่ตาดูผิดหวังหนึ่งอัน

“เฮนี่ไปกิน”

“ฮือ ขอขอบคุณครับ” โชบอกลาอาหารในฝืน หยิบข้าวปั้นขึ้นมากัดพร้อมกับบ่น

“ทำไมที่ไทยอร่อยกว่าเยอะเลย”

“เออ จริง”

เมื่อลิบปีก่อนแบร์จำได้ว่าพวกเขาก็เคยพูดแบบนี้ มันเหมือนเดจาวู แต่ดันไม่จำกันเอง

คนน้องกินข้าวปั้นไปมองวิวไป ดีที่ตัดคลื่นใจออกมาเที่ยวตอนคนยังไม่เยอะเพราะหากสายกว่านั้นและเป็นช่วงเวลาเร่งด่วนพวกเขาคงถูกอัดเป็นปลากะปิอง

“พีมิ่ง เด็กอนุบาลมาทัศนศึกษาแน่เลย” โชลิมตัวเข่าแขนคนข้างกายเมื่อรถไฟจอดที่สถานีหนึ่งแถบชานเมืองและมีเด็กตัวเล็ก ๆ

ขึ้นมาพร้อมกับคนที่น่าจะเป็นคุณครูหลายคน

แบร์เองก็กำลังจะลุกให้เด็กสวมหมวกสีเหลืองนั่ง แต่น้องดึงมือไว้ก่อน

“ที่นี่เด็กไม่นั่งมั้งผมว่า”

“อ่า...จำได้” พี่มันพูดถึงเรื่องเมื่อก่อน

ครั้งที่แล้วพวกเขามาเที่ยวแล้วลูกคะยั้นคะยอให้เด็กนั่ง ตอนนั้นทำเอาคนมองทั้งขบวอน ถึงได้รู้ทีหลังว่าคนที่นั่นมีแนวคิดต่างจากคนไทยเยอะทีเดียว

“ถ้ามีที่นั่งเขาจะนั่ง แต่ถ้าไม่มีเขาจะยืน” โชพูดถึงเด็ก ๆ ที่นั่งกันเป็นระเบียบเรียบร้อย โชคดีที่ขบวอนนี่คนไม่เยอะ เด็ก ๆ แก้มกลมสวมเครื่องแบบสีน้ำเงินและหมวกเหลืองเลยนั่งกันเรียบร้อย ไม่มีใครยกเท้าขึ้นมาเหยียบเบาะหรือชนเลย

“ประเทศนี้มันสุด ๆ จริง ๆ นะ” คนน้องชมพลงยิ้ม

“หัวหน้าพี่เคยบอกว่าในโลกมีประเทศอยู่สามแบบคือประเทศที่พัฒนาแล้ว ประเทศที่กำลังพัฒนา และประเทศด้อยพัฒนา ส่วนญี่ปุ่นคือญี่ปุ่น ไม่อยู่ในรูปแบบใดเลย”

คนฟังเหมือนจะไม่เข้าใจ แต่ก็เข้าใจดี เพราะอะไรก็ไม่รู้เหมือนกัน

“มินนะ จุนปี อี้เตสกะ?” เสียงคุณครูถือธงถามเด็ก ๆ ทำทางเอาใจใส่จนคนมองพลอยยิ้มตาม

“ฮ้ายยย”

พวกเขาฟังไม่รู้เรื่องแม้แต่น้อย ทว่าก็ยิ้มตาม

“ให้ให้” โชพูดตาม แล้วพยักหน้าหงึก ๆ เหมือนเข้าใจที่คุณครูบอก ก่อนจะสะกิดคนข้างตัว

“พี่มึงอยากมีลูกใช้ไหม”

“ก็ อือ...” แบริ์ตอบตามตรง และเรื่องนี้ไซก็รู้มานานแล้ว

“น้องมีไม่ได้อยู่แล้ว ฉันไว้เป็นคุณน้าเลี้ยงลูกพี่แบริ์ก็ได้” ไซหันมายิ้มกว้างให้ ก่อนหันไปมองเด็ก ๆ ตามเดิม แต่ก่อนรู้สึกตัวตัวเองคงไม่เหมาะกับเด็ก ทว่าพออายุมากขึ้นกลับรู้สึกว่าเด็ก ๆ คือสิ่งที่ทำให้โลกนี้น่ารักขึ้น

“ไซ...” แบริ์เรียกคนที่พูดอะไรแปลก ๆ แต่ก็ดูเหมือนน้องจะไม่สนใจเลย

“พี่มีง ๆ ตรงนี้โยโกฮามะนี่ ถ้าเดินออกไปจะมองเห็นทะเลด้วย” ไซชี้ออกไปตอนที่รถไฟผ่านสถานีใหญ่แห่งหนึ่ง

แบริ์มองตาม และตัดสินใจไม่พูดอะไรเพราะไม่อยากจะเสียบรรยากาศ

“บ้านเมืองเขาคุมโทนดีจัง สะอาดด้วย” ไซชี้ชวนให้ดูบ้านเมืองที่ผ่านตาไปบนรถไฟ

“แต่ละเมืองมีกฎหมายในการสร้างบ้านต่างกัน เลยออกไปโทนสีเขียว สีชมพูแบบบ้านเราไม่ได้”

คนฟังหัวเราะ แล้วกระตุกมือให้ดูสะพานใหญ่ตรงหน้า ดูตื่นตาตื่นใจยิ่งกว่าเด็กอนุบาลตรงนั้นเสียอีก

“พี่มีง น้องคิดว่าหกปีที่แล้วประเทศนี้เจริญมากแล้วนะ” ไซพูดถึงเมื่อก่อน จะว่าไปแล้วหกปีมันแป๊บเดียวเอง

“เขายังไปได้อีก” แบริ์บอกพลางมองไปยังภูมิทัศน์ข้างหน้า

“ดีจังนะ บ้านเมืองแบบนี้เป็นฝันของเรา แต่เด็ก ๆ กลับได้อยู่อาศัยทุกวัน”

“อือ” แบริ์มองไปยังเด็ก ๆ อนุบาลเหล่านั้น

“แต่เขาก็แลกกับอะไรหลายอย่างนะ อย่างเด็กก็จะถูกสอนว่าต้องรับผิดชอบต่อสังคม พ่อแม่เด็ก ๆ เองก็รับแรงกดดันจากสังคม

ที่เพอร์เฟกต์ไปอีกแบบ”

“อือ...” โสสบตากับคนที่มองกันอยู่ก่อนแล้ว พอกินอีม นิ่งไหลติดกันแล้วอุ่น ๆ มองวิวเพลิน ๆ ก็อยากจะหลับ

“หลับได้ยี่สิบนาที ถึงแล้วเดี๋ยวพี่ปลุก” แบร์ปล่อยให้อีกคนเอียงหัวมาฟังไหล่ เขาเหลือบมองแก้มใส ที่นี่หนาวคนชี้เขาจึงขยับตัวเข้าหา

“ตอนไม่ตื้อถึงน่ารัก”

แบร์ค่อย ๆ เอนหลังลงกับเบาะ ให้เวลาไหลผ่านไปพร้อมกับทิวทัศน์ข้างหน้า จะว่าไปแล้ว...ไม่ได้รู้สึกสงบแบบนี้มานานแค่ไหนแล้วนะ

ทันทีที่รถไฟประกาศว่าถึงปลายทาง คนที่หลับปุ๋ยมาตลอดทางก็กระดุ้งตัวขึ้น

“ถึงแล้ว ๆ”

“ใจเย็น ให้เด็กออกก่อน” แบร์ทั้งขำทั้งดึงมือน้องไว้ รอให้เด็ก ๆ ออกไปก่อนถึงได้จับมืออีกคนออกมานอกสถานี

ที่นี้ต่างจากสถานีหลักในเมืองอย่างชัดเจน สถานีรถไฟตกแต่งด้วยไม้ เข้ากับสถานีที่โดยรอบ ถึงจะบอกว่าเป็นเมืองเก่ามรดกโลก ความสะอาดสวยงามก็ยิ่งสมกับเป็นญี่ปุ่น อากาศเย็นนอกตู้รถไฟทำคนที่เพิ่งตื่นจากฝันดีห่อไหล่ โขมยิ้มตอนที่คว้ามือคนข้างตัวไว้

“จับไว้อีกนาน ๆ ได้ไหม มันอุ่นดี”

โซรู้ว่าพี่แบร์ไม่ชอบให้คนมองแต่ก็อยากแกล้ง แปลกที่วันนี้มือใหญ่กลับบีบมือเขาไว้แน่น ไม่ยอมปล่อยอย่างเคย

“อือ ได้สิ” แบร์จับมือเย็นของน้องเข้ามาซุกในกระเป๋าเสื้อโค้ตของตัวเอง

“ทำไมวันนี้พี่มีมิจิดจัง” คนน้องเงยหน้าถามอย่างไม่เข้าใจ สงสัยว่าพี่แบร์มันคงหนาวจนเพี้ยน

แบร์เองก็แปลกใจว่าอิคแค่การจับมือ ทำไมก่อนหน้านี้อาถึง ได้ไม่ยอมมาให้จับกัน...

“หนึ่งงานมาแบบนี้หัวหน้าไม่กินหัวเหรออ” โซถามขึ้น

เขาเดินตามป้ายที่บอกว่าไปวัดพระใหญ่ ผ่านบ้านและร้านค้า น่ารัก ๆ จำนวนมากโดยที่มีมือยังอุ่น

อันที่จริงอยากถ่ายรูป...แต่ก็อยากจับมือมากกว่า

“ก็เกือบจะโดนไล่่ออก” คนพี่บอกออกมาตามตรง

พวกเขาเดินตามทางมาเรื่อย ๆ มองสถาปัตยกรรมสวยแปลกตา บ้านที่นี่หลังเล็ก ๆ ขนาดรถยนต์ยังเล็ก แต่ละบ้านปลูกต้นไม้และจัดสวนสวย มีร้านข้าวและร้านกาแฟประปรายตามทาง

“สวยมากจริง ๆ อย่างกับในจินตนิ” โซพูดไปมองไป

“อีกไกลไหม” คนพี่กระตุกมือถาม

“สามกิโลฯ นั้งแท็กซี่ไหม เดี่ยวเหนื่อยนะ ยิ่งแก่ ๆ อยู่ด้วย”

แบร์ขมวดคิ้ว เขาว่าคนที่นี่เดินกันโหดจริง ๆ แต่ถ้านั่งแท็กซี่ มือที่จับกันไว้นี้คงจะปล่อยกันไป

“ไม่เอา เดินนี้แหละ จะได้ว่าใครแข็งแรงกว่ากัน”

สำหรับแบร์แล้วสามสิบวันอะไรนี่...ช่างไร้สาระสิ้นดี แต่เขาจะยอมให้น้องโซมันเล่นต่อไปอีกสักหน่อย

“น้องแข็งแรงอยู่แล้ว” โซหัวเราะจนตาปิดหลังจากเล่นมุกไร้สาระ

“มือเหรออ” คนพี่บีบมือพลาองหน้าคนที่ยิ้มจนตาปิด

“ปิกกะจู้”

“มึงนี่นะ ลามกจริง” แบร์ถอนใจ แต่สุดท้ายก็เดินไปหัวเราะ

ไป

วัดพระใหญ่ที่โซอยากมา มีพระพุทธรูปองค์ใหญ่ตั้ง
ตระหง่านอยู่กลางวัด พวกเขายืนห่าง ๆ ก่อนจะให้หัวพระขอพร

“ขออะไร” แบร์ถามคนที่ยังยืนไหว้อยู่ เห็นบริจาคนไปห้าเยน
แต่ยื่นขอมากกว่าล้านเยนแล้ว

“ไม่บอก ถ้าบอกจะไม่ศักดิ์สิทธิ์”

คนพีไม่เข้าชี้แต่ตั้งแขนออกมาจากหน้าลานพระพุทธรูปให้คน
อื่นได้ไหวบ้าง

“แต่ก่อนตรงนี้เป็นโถงวัดนะ แล้วมีพายุมั่ง เลยเหลือแค่พระ”

โซพยักหน้าหงิก ๆ เพราะพอรู้มาบ้างเหมือนกัน เขาชวนพี
แบร์เดินวนรอบองค์พระก่อนจะนั่งพักกันครู่ใหญ่ มองเด็ก ๆ มัธยม
นั่งวาดรูปกัน แล้วชวนไปดูของฝากตรงแถวทางออก

“พีมีงต้องซื้อไปด้วยนะ เพราะต้องกลับก่อน” โซบอกพลาง
ยิ้ม แต่พอเดินดูของฝากที่ทุกอย่างเป็นรูปพระพุทธรูปแล้วก็...

“เอ่อ...”

แบร์หัวเราะตอนที่เห็นน้องนั่งยอง ๆ แล้วหยิบถุงทำหน้าที่
พระพุทธรูปขึ้นมามอง

“ที่ญี่ปุ่นคนส่วนใหญ่ไม่นับถือศาสนา ถึงนับถือก็ไม่ใช้ในเชิง
ยึดติดหรือคลั่งวัตถุ”

“ล้าไปเยอะเลยนะเนี่ย” โซพูดไปหัวเราะไป เห็นมีคุกกี้หน้า
พระใหญ่แล้วก็อยากซื้อไปฝากแม่ แต่กลัวแม่จะไม่กินกลัวเอาไปไหว้
แทน

“ซื้อไปฝากน้องที่ทำงานดิ พวกนี้มีเฉพาะพื้นที่นะ” โซชี้ไปที่
คิตตีรูปพระไดบุตสึก่อนยกมือขึ้นไหว้

“ผมขอพรจากหลวงพ่อกิตติไดบุตลี”

“เกินไป” แบริ่มองเด็กตองแล้วหัวเราะ

“งี้เราลองขอพระในถาดคุกกี้ดีไหม เยอะดีมีตั้งโหลหนึ่ง เหมือนขอพรทีเดียวดูได้สิบสองรอบ”

“อ้อบ้า” พี่โยกหัวคนรักไปพร้อมกับหัวเราะ ไม่คิดว่ามันจะบ้าขนาดยกมือไหว้ขอจริง ๆ

ท่าทางจริงจังไหว้จริงจังดูทั้งเง่าและตลกจนเด็ก ๆ มัธยมแถวนั้นหันมาหัวเราะ โขเองก็อาย แต่ในตอนที่สบตากับพี่ เขาก็ขอออกมาด้วยเสียงที่อีกคนได้ยินด้วย

ขอพระคงไม่ง่ายเท่าขอกับเจ้าตัว...

“ขอให้เราเลิกกันด้วยดี ให้พี่มีความสุขกับอนาคต แล้วก็ขอให้ น้องมีความสุขเช่นกัน รวย ๆ เลย”

ว่าแล้วก็เขย่าแขนให้พี่ขบ้ำง “พี่มึงขบ้ำงดี”

แบริ่ถอนใจยาว เขาสบตาได้กรอบแวนของอีกคนแล้วขบ บ้ำง

“ถ้าขอได้ก็ขอให้เราอย่าได้เลิกกัน”